

[Arbejds- og Socialministeren.]

ordningen; vi har af gode Grunde Tallene i Hovedet i Dag, der er ca. 212 000 Aldersrentenydere og ca. 40 000 Invalider. Jeg kunde med min bedste Vilje ikke se nogen saglig Begrundelse for det, men det skete alligevel, og det har selvfølgelig heller ikke lettet Ordningens Gennemførelse. Jeg tror som sagt, at det er rigtigt at gaa den Vej, som jeg har anvist her, og jeg trøster mig til, at der er store Muligheder for Forhandling med den socialdemokratiske Gruppe, naar Ordføreren bruger et Udtryk som dette — hvad man skal være meget taknemmelig for i en Tid som den, vi oplever —, at han ikke paa Forhaand vil afvise en Drøftelse. Det er virkelig i det ærede Medlems Mund et temmelig imødekommende Udtryk, som jeg venter mig at faa lidt ud af, naar vi skal til at drøfte Tingene.

Jeg finder som sagt ingen Anledning til at komme ind paa alle de Enkeltheder, der knytter sig til denne Lovgivning; i min Forelæggelsestale nævnte jeg en Del, i Bemærkningerne til Lovforslaget er der nævnt andre, og det sagkyndige Udvalgs Betænkning giver god og saglig Begrundelse for Forslaget. Jeg takker for Tilslutningen.

Bundvad: I den korte Taletid vil jeg gøre et Par replicerende Bemærkninger, først til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen. Vi kan ikke naa at drøfte hele denne Sag igennem, men jeg synes, jeg vil tage Forbehold over for den Udlægning, at en Sænkning af Understøttelsen skulde have været Aarsag til en stigende Beskæftigelse. Saadan forstod jeg det ærede Medlem, men det kan ikke være rigtigt, altsaa at det, at man trækker Købekraft væk fra et stærkt forbrugende Publikum, skulde være Aarsag til, at man faar større Beskæftigelse. Beskæftigelsen har andre Aarsager, og den Mangel paa Arbejdskraft, der findes i visse Specialfag og andre Steder, finder sin Aarsag i Befolkningens Forskydning og i, at man beskæftiger en Masse Arbejdskraft til det, som vi normalt vilde kalde uproduktiv Virksomhed, Soldatertjeneste, Vagtjeneste o. s. v. Mere kan jeg ikke nu sige om dette, men jeg vil altsaa tage Forbehold; det kan ikke være rigtigt, at den lavere Understøttelse giver højere Beskæftigelse. Den højtærede Minister anlagde et omtrent tilsvarende Synspunkt, som om de gode Beskæftigelsesforhold i Øjeblikket skulde være den nuværende højtærede Regerings og Sociallovnedskaerpingens Skyld. Det faar imidlertid staa hen til senere til en almindelig Debat om det Spørgsmaal.

Jeg har ikke sagt, at det fortrinsvis er paa Landet, at Kortordningen ikke overholdes, men jeg har tilladt mig at citere det af Ministeren saa meget roste sagkyndige Udvalgs Udtalelse om Spørgsmaalet, og der staar, at det er inden for Landbruget og Husgerningen og inden for Omraader med den mere løse Beskæftigelse, Ordningen har svigtet. Og det tror jeg er rigtigt efter de Erfaringer, vi har.

Der er ikke nogen speciel Tendens i det, men jeg har bare villet udtrykke det saadan, at naar Venstres Ministre i sin Tid gik ind for Arbejdskortordningen, maatte man forvente, at deres Paricifæller vilde bestræbe sig for at faa den overholdt. Der staar jo i Loven, at Arbejdsgiverne har Pligt til at kræve Kortene afleveret, og det kan ikke nytte, at det ærede Medlem Hr. Sønderup siger, at man fra Arbejderside har lavet mest Vrøvl over det. Selve Ordningen rammer Arbejderne, Arbejdsgiverne kan bare nøjes med at tie stille og lade være med at udfylde Kortene, og det er det, der er sket.

Med Hensyn til Bemærkningen om, at Arbejdsløsheds-kasserne ikke er spurgt om Forslaget, synes jeg, den højtærede Minister fremstillede det, som om jeg ikke havde været opmærksom paa, at Arbejdsløsheds-kasserne blev spurgt, men det sagde jeg netop. Den højtærede Minister minder mig om, at De samvirkende Fagforbund er spurgt. Jeg kan saamænd læse op, hvad de ti Arbejdsløsheds-kasser, der blev spurgt, har svaret, det har jeg naturligvis læst; jeg har læst Betænkningen, og den er god; men det, jeg sagde, var, at Kasserne, der skal arbejde efter Loven, ikke har faaet Lejlighed til at komme med Bemærkninger om den, inden den bliver forelagt, for lige saa sagkyndigt Ministerens Udvalg kan være, lige saa sagkyndige er dog de Folk, der i Aarevis har arbejdet med disse Problemer. Det maa man ikke underkende; hvis man gør det, begaar man i hvert Fald en Fejl.

Maa jeg saa lige til Slut have Lov at rette en Misforstaaelse, eller maaske det var en Fortalelse. Det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen sagde, at Forringelserne i 1942 blev gennemført af en socialdemokratisk Regering. Jeg retter det til: en Samlingsregering.

Sønderup: Jeg tror, jeg kan sige, at vi hverken i Foraaret eller i den senere Vinter, da vi havde Arbejdsløshedsloven til Behandling, fra radikal eller fra Venstres Side har gjort gældende, at man ved at sænke Understøttelsen kunde fremme Beskæftigelsen, ingenlunde. Nej, det, vi har